

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 5

Ročník XI.

Květen 2005

Dej mi, ó Pane, bdělé srdce, jaké od Tebe neodvrátí jediná lehkověrná myšlenka, srdce ušlechtilé, jaké neponíží jediná nedůstojná vášeň, srdce přímé a upřímné, jaké nedokáže zavést na scestí žádná nízká snaha, srdce silné, jaké se neohne žádným smutkem, srdce svobodné, jaké nedopustí, aby mu vládla jakákoliv zlá moc.

Dej mi, ó Pane, rozum, jaký Tě pozná, horlivost, jaká Tě bude hledat, moudrost, jaká Tě nalezne, způsob života, jaký se Ti bude líbit, vytrvalost, jaká Tě bude ve víře očekávat, důvěru, jaká Tě posléze do sebe pojme.

Dej, ó Pane, abych tvé vezdejší tresty nesl na bedrech v duchu kajičnosti a užíval spravedlivě Tvých dobrých skutků skrze Tvou milost. Amen.

Tomáš Akvinský

Přeložil Hanuš Karlach

HABEMUS PAPAM BENEDIKT XVI.

Joseph Ratzinger z Bavorska
19. duben 2005

Z FARNOSTI

Historické jubileum vysvěcení kostela Panny Marie Sněžné

Dne 5. května oslavíme významné 380leté výročí znovuvysvěcení kostela. V roce 1625 byl chrám, obnovený po událostech roku 1611 (umučení 14 bratří), znovu vysvěcen arcibiskupem Arnoštem Harrachem.

Krvavé události zanechaly kostel a klášter v žalostném stavu. Zpustošen byl nejen kostel a jeho vybavení, bohoslužebná roucha i náčiní (preciosa), také v prostorách kláštera zbyly jen holé zdi a vybavení bylo rozchváčeno. Šest nových bratrů sem přišlo pod vedením kvardiána P. Emila Kecka již na podzim roku 1611. Ačkoliv byli slavnostně uvítáni a bylo jim znovu potvrzeno držení kostela a kláštera, byl to návrat velmi smutný. Obnova, nebo spíše základní úprava kláštera a kaple Panny Marie, proběhla následně v krátké době, ale obnova hlavního kostela byla záležitostí dlouhodobější.

Z původního vybavení se nedochovalo téměř nic a celá oprava a výzdoba kostela byly patrně provedeny nově. Hlavní oltář ovšem nebyl postaven ihned, na jeho dokončení museli františkáni čekat až do roku 1651. Z vybavení, pořízeného po r. 1611 do vysvěcení 1625, se zachovaly patrně jen sochy světců na stěnách lodi, pocházející z dílny sochaře a řezbáře Arnošta Heidelbergera, který následně provedl i převážný díl prací na hlavním oltáři. Hlavní zásluhu na obnově kláštera i chrámu měl hrabě Jan starší z Talmberka. Dobrodinců bylo ovšem víc a ne vždy jen katolíků: podle svědectví kronikáře Beckovského patřil mezi ně i hrabě Jindřich Matyáš Thurn, známý představitel protestantských stavů před Bílou Horou.

V r. 1625 byla obnova kostela, snad s výjimkou hlavního oltáře, dokončena a kostel mohl být vysvěcen. Stalo se tak 5. května, pátou nedělí po Velikonocích a světitelem byl kardinál arcibiskup Arnošt hrabě Harrach, jistě za účasti řady významných představitelů své doby.

I když ani období začátku 17. stol. a třicetileté války nebylo pro františkány bez hmotných starostí, bylo vysvěcení kostela v r. 1625 začátkem dlouhého období, kdy se klášterní život mohl vyvíjet bez vnějších zásahů a hrozeb doby předbělohorské. Bylo to ovšem období bohatší o vynikající poklad, jímž od té doby byla prolitá krev a památka umučených bratří roce 1611. *J. J. Outrata*

Zpívání s kytarou bude opět v pondělí 2. 5. v 19:00 v Klubu. Doprovázejí Markéta a Petr Lutkovi.

První svaté přijímání dětí bude v neděli na slavnost Seslání Ducha svatého 15. května v 9.00 hodin. Ke stolu Páně půjdou dva chlapci, Tomášek a Honzík. Na slavnost je celá farnost ze srdce zvána. *Tatána Lenfeldová*

Pout' na Říp

pořádá farnost Panny Marie Sněžné
v sobotu 21. května 2005.

Sejdeme se na Masarykově nádraží v 9:15.

Přijďte včas, zakoupíme společnou jízdenku, což vyjde mnohem levněji. Vlakem pojedeme do Vraňan, kde přestoupíme na lokálku, která nás doveze do Ctíněvsi, odkud půjdeme na vrchol Řípu, je to asi 2 km (s převýšením 250 m). Na vrcholu budou bratr Michal a bratr Filip sloužit mši svatou, následovat bude občerstvení, které si každý přinese. Potom budeme pokračovat pěšky do Roudnice nad Labem přes Krabčice a Krabčickou oboru, což je asi 5 - 6 km. Z Roudnice budeme pokračovat vlakem do Prahy. Když po cestě potkáme příjemnou hospůdku, můžeme se zastavit na občerstvení. Návrat do Prahy plánujeme mezi 18–21 hod., podle toho, kterým vlakem pojedeme. **Jízdné** bude stát přibližně **100 Kč**. Můžete pozvat své známé a kamarády, věřící i nevěřící, naše putování na Říp je otevřené pro všechny. *Srdečně zvou bratři Michal a Filip a Vladimír Vašků*

Pout' seniorů z farnosti se koná v pondělí 30. 5. 2005. Pojede s námi otec Michal OFM. Ještě je několik míst volných. Můžete se přihlásit u pana Kotlanda každé úterý od 9 do 11 hod. v Klubu při setkání seniorů.

M. Kotland

Setkání s přáteli farnosti bude v úterý 31. 5. v 19:19 v Klubu. Možná již poslední před prázdninami. Přijďte společně oslavit svátek jednoho z nás. Nezapomeňte na něco k pohoštění i oslavě.

L. Jirsová

Sešli, Hospodine,
svatého Ducha svého dary přestědré,
ať nám v známost uvádí věci předobré.
Uved' řeky rozkošné na ducha úzkostmi zemdleného
a vydá hojnost rozličného ovoce.

Jan Blahoslav, narozen 1523

Koncert skupiny Jizeroš

se koná

v sobotu 28. května od 18 hod. v Klubu u P. Marie Sněžné

Vstupné dobrovolné.

Mnoho pozdravů z Jizerských hor do Prahy!

Jsme ekumenická skupina z Jablonce nad Nisou a Liberce. Hráli jsme v 70. a 80. letech převážně na severu Čech, ale zajížděli jsme i na setkání křesťanských skupin v Praze a pravidelně na jaře jsme pořádali miniturné po farnostech a sborech naší republiky. Hrajeme vlastní repertoár – rytmické mše (12-ti strunná kytara, kontrabas, flétny, banjo, buben), vlastní sbor má cca 20 členů, od dětí po rodiče (15 až 60 let).

Ze 70. let pocházejí dvě mše: Jizerská a Luční. Z těch máme natočené CD (občas ho hrají na radiu Proglas). Nyní vystupujeme příležitostně tak 2x za rok - rádi se sejdem a zazpíváme tam, kde o nás mají zájem.

S výběrem těchto mší jsme např. zpívali v r. 1994 v Praze u Nejsvětějšího Salvátora při mši, kterou sloužil P. Tomáš Halík, v roce 2002 jsme zpívali při bohoslužbě při příležitosti dne otevřených dveří v dětském hospici v Malejovicích, několikrát jsme zpívali v centru Křižovatka v Příchovicích.

V době totality jsme mívali, stejně jako řada ostatních, problémy se státními orgány.

V roce 2003 jsem na podzim vykonal pouť k Panně Marii do Lurd. Šel jsem pěšky od Atlantiku přes Pyreneje. Výsledkem pouti byla třetí mše, kterou jsem dopsal v březnu 2004. Jmenuje se Lurdská a je věnována Panně Marii. Vloni jsme ji nacvičili a rádi ji u vás uvedeme.

Přeji Vám všem dostatek Boží milosti a těšíme se k Vám!

Marcel Štěpánek, vedoucí skupiny Jizeroš

Chcete zažít spoustu zábavy a dobrodružství?

Tak neváhejte a vydejte se s námi po stopách Marka Pola.

LETNÍ TÁBOR

farnosti při kostele Panny Marie Sněžné pro holky a kluky **od 6 do 14 let**

KDE: **sruby u Domažlic,**

příroda, koupání, lesy, 5x denně strava, pojištění

KDY: **30. 7. - 13. 8. 2005**

CENA: **2480,- Kč**

Přihlášky a informace: Honza Deutsch: 241 911 233, 604 414 929

Ekumenický Hájek

Františkánské poutní místo u Červeného Újezda (asi 1,5 km) za východní hranicí Prahy (cca 10 km ze Zličína, odkud jede autobus).

Zde bude uskutečněno

setkání naší farnosti a evangelického sboru od Salvátora

10. a 11. června 2005

Pátek 10. 6.

Příjezd, příchod mezi 17 až 18 hod., pak asi hodinu a půl hrabání a odvoz trávy ze zahrady a příprava ohně (vidět je minimálně do 21 hod.). Program na zahradě u ohně, kytara, zpěv, povídání... Přijde mezi nás Martin Fendrych, bývalý aktivní politik a nyní komentátor časopisu Týden.

Nocleh:

Ve vlastním spacáku a na vlastní karimatce, ve vlastním stanu, v případě nepříznivého počasí v budově kláštera.

Sobota 11. 6.

Příjezd, příchod ostatních v 8 až 10 hod., potom případné dokončovací práce z pátku.

10:30 **ekumenická bohoslužba**

12:00 **oheň, opékání vuřtů**

13:30 **beseda**

- úloha osobnosti v historii církvi a národů (anketa Největší Čech),
- vztah státu a církve (financování církvi, nedávno úředníci z ministerstva obvinili katolickou církev z financování „černých duší“, přitom stát zadržuje církevní majetek),
- jak se stavět ke státu (vládě), který je občas a stále více ovlivňován komunisty a jinými skupinami, které nemají tolerantní vztah k církvim,
- jak oslovovat veřejnost.

Moderuje Zdeněk Řeřicha.

Hudba, zpěv. Hlavními aktéry loni a asi i letos budou farář Miloš Rejchrt, Eva a Alena Jiranovi. Kdo namnoží texty písniček?

Fotbálek na zahradě. Obě farnosti postaví smíšený tým žen a mužů.

17-19 společný úklid a odjezd

Předem díky všem, kteří jakkoli přispějí ke zdaru tohoto setkání: drobnou prací, včasným příjezdem, dobrou náladou...

Zdeněk Řeřicha

ROZHOVOR

Mgr. Tařána Lenfeldov jiř řadu let vyučuje v naší farnosti náboženství. Věnuje se nejmenším dětem a každý rok několik dětí připraví k prvnímu svatému přijímání.

Jak jste se k vyučování náboženství dostala, jaké máte katechetické vzdělání?

V rámci studia na Katolické teologické fakultě University Karlovy (promovala jsem 13. 7. 2000) jsem absolvovala následky výuky náboženství právě v klášteře u Panny Marie Sněžné. Františkáni mi pak sdělili, že by potřebovali někoho na výuku náboženství pro děti mladšího školního věku. Domluvila jsem se s otcem Michalem a od října 2000 až doposud pravidelně učím náboženství a připravuji děti na 1. svaté přijímání.

Jaké je Vaše zaměstnání?

Jsem úřednice a pracuji na ministerstvu v Praze. V osobním životě jsem babička tříletého Matouše.

Máte nějaké katechetické (životní) vzory?

Vzorem katechety je pro mne pan profesor ThLic. Bomunil Kolář, který vyučoval katechetiku a pedagogiku na teologické fakultě v době, kdy jsem tam studovala. Zaujal mě svým láskyplným a moudrým vztahem k člověku, zvláště k dětem.

V době své konverze jsem byla okouzlena „malou cestou“ sv. Terezie z Lisieux. Je mi velmi blízká dodnes. Promeditovala jsem její „Dějiny duše“ a další knihy a začala se hlouběji zajímat o karmelitánskou spiritualitu. Jako odpověď na Boží pozvání na tuto cestu svatosti jsem složila sliby v sekulárním řádu P. Marie z hory Karmel a svaté Terezie od Ježíše. Snažím se žít v duchu evangelijních rad čistoty, chudoby a poslušnosti a v duchu blahoslavenství podle Řehole sekulárního řádu bosých karmelitánů.

Velmi blízký je mi i sv. František z Assisi a celý františkánský řád.

Jakým způsobem s Vámi spolupracuje farář (nebo farní vikář), jak často se výuky zúčastní?

Právě včera otec Michal byl na naší hodině náboženství a dnes přijde také.

Jsme v pravidelném spojení a cokoliv je potřebné, prohodíme společně. Např. vyšel zájem od rodičů dětí, které již byly u 1. svatého přijímání vloni, aby přistoupily ke svatosti smíření v předem určené době před vánočními svátky. Domluvila jsem vše s otcem Michalem a velmi se to osvědčilo, protože přišla celá skupina dětí.

Každou neděli je kaple sv. Michala plná při mši svaté pro rodiče s dětmi. Kolik dětí se zúčastní výuky náboženství?

Na dětskou mši v neděli do kaple sv. Michala chodí všechny moje děti vyjma dvou děvčátek, které jsou z farnosti sv. Ludmily a chodí v místě svého bydliště, na náměstí Míru.

Jak velké děti máte ve skupině? Jak obvykle probíhá Vaše vyučovací hodina?

V tomto roce 2004-2005 chodí na náboženství sedm dětí mladšího školního věku (1.-3. třída) a čtyři děti (1.–2. třída) na přípravu k 1. svatému přijímání.

Hodina začíná vždy při rozsvícené svíce modlitbou nebo písničkou. Pak opakujeme nejdůležitější myšlenky z minulé hodiny, děti přidávají i svoje příběhy za uplynulý týden. Děti čtou a píší ještě jen maličko, proto většinou kreslíme. Připravuji jim k nové látce jeden nebo více obrázků. Děti obrázky vybarvují, skládají jako puzzle nebo vystřihují, a mezitím jim vyprávím příběh a děti ho opakují. Druhou neméně významnou složkou výuky je poslech četby z Písma svatého, spojený s analýzou přečteného. Děti jsou šikovné a mají neuvěřitelnou paměť. Při biblickém kvartetu se učíme orientovat se v Písmu, znát zkratky Starého i Nového zákona a co znamenají čísla za nimi, učíme se vyprávět pohotově celé příběhy, které jsou na obrázcích. Na Mikuláše a na Vánoce zpíváme koledy. O Vánocích pravidelně navštěvujeme vzácnou výstavu Betlémů, které vystavují františkáni v ambitu kláštera. Hodinu končíme modlitbou a přímlovami, které se děti modlí spontánně, jeden po druhém. Modlí se za své rodiče, za sourozence, za děti, které právě chybí na hodině, nebo za děti, které znají, za všechny lidi a za celý svět.

Kdy letos přistoupí děti poprvé ke stolu Páně? Jak vnímáte spoluúčast farnosti na této tak zásadní události v životě farního společenství?

Ke stolu Páně měly přistoupit letos čtyři děti, které připravuji každou středu. Po dohodě s otcem Michalem nakonec půjdou jen dva chlapi, Tomášek a Honzík. Slavnost se uskuteční první neděli po skončení velikonoční doby na Sslání Ducha Svatého **15. 5. 2005 v 9:00**.

Prvnímu svatému přijímání bude předcházet svatá zpověď dětí, termín ještě s otcem Michalem domluvíme.

Celá farnost je ze srdce zvána.

Mění se v průběhu let zájem o výuku?

Počty dětí se mění. V roce 2002-03 chodilo 6 dětí na náboženství a 6 na přípravu na 1. sv. přijímání, v roce 2003–04 chodilo 5 dětí a 5 dětí a v roce 2004–05 chodí na náboženství 7 dětí mladšího školního věku (1.-3. tř.) a 4 děti (1.–2. třída) na přípravu k 1. svatému přijímání.

Proč je podle Vašeho názoru náboženské vzdělání důležité?

Náboženské vzdělávání je v průběhu celého života a zvláště v dětství velmi důležité a je to obrovský dar, když dítě může vnímat náboženské hodnoty včas. Je to nezbytný prostředek při poznávání Boha, Církve i sebe. Církvev je pověřena odhalovat světu tajemství Boha, které bylo zjeveno v Ježíši Kristu. Zároveň Církve odhaluje smysl existence člověka a uvádí ho do plné pravdy o něm samém a o učení Církve. V evangeliu sv. Matouše 28, 19-20 sám Ježíš vybízí: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal....“

Člověk je stvořený, aby žil ve společenství. A křesťan nemůže žít bez zapojení do místní církve. Společenství křesťanů s Bohem skrze Ježíše Krista ve Svatém Duchu, je základní myšlenka, kterou nám papež Jan Pavel II. předává ve svém listě „O povolání a poslání laiků v církvi a ve světě“ (Christifideles laici). Proto je důležité náboženské vzdělávání a zapojení do místní církve. S milostí Boží tak může člověk lépe poznávat Boha a svoje poznání a vztah k Bohu prohlubovat. *Rozhovor připravila Ludmila Jirsová*

CO NÁS ZAUJALO

Setkání na Zelený čtvrtek

Před velikonočními svátky jsem jedné kolegyni přála „příjemné prožití svátků“. Její odpověď zněla: „Mně Velikonoce nic neříkají, já je neslavím, ale na volné Velikonoční pondělí se těším.“

Co pro nás křesťany Velikonoce znamenají, víme všichni. Tajemství svátků, a s nimi spojené prožívání je něco úžasného. Ale nestačí jen radostně „alleluja“. Velmi důležitá je i naše příprava. V postní době je tedy dobré si odepřít např. něco, na co jsme fixováni, co máme rádi. O vlastním slavení svátků má každý z nás jiné představy. Každý se zúčastňuje obřadů podle vnitřního rozpoložení, potřeby i hloubky prožívání velikonočního času. Někdo při obřadech zpívá, jiný zase raději zpěv poslouchá.

Mně osobně chybí na Zelený čtvrtek pobožnost v Getsemanské zahradě. Protože byla možnost být v Klubu, využilo několik přátel z farnosti tuto příležitost a po mši svaté jsme se zde sešli. Víím, že mezi námi jsou osamocení lidé, a pro nás všechny je důležité prožívat některé události společně. Tyto chvíle jsme naplnili ztišením, modlitbou, meditací nad Mat 26, 30-56 a adorací v kapli. Zkrátka chtěli jsme být společně s Kristem v Getsemanské zahradě. Děkuji Pánu, že jsme mohli alespoň trochu odčinit naše špatné skutky službou lásky bližním i Pánu.

Helena Podlahová

Návštěva farní akce Návštěvník

V polovině dubna jsme se zúčastnili divadelního představení „Návštěvník“ v divadle Miriam ve Strašnicích. Hra vypráví o fiktivním setkání Sigmunda Freuda s neznámým návštěvníkem. Předem jsme měli trochu strach, zda hra nebude příliš těžká k pochopení, Freudovu psychoanalýzu známe pouze z doslechu, ale naše obavy byly zbytečné.

Děj hry E. E. Schmitta se odehrává ve vypjaté době – ve Vídni ovládané gestapem krátce před Freudovým odchodem do emigrace. Za Freudem přijde neznámý návštěvník. Kdo to je ten Neznámý, který si vypůjčil tělo a tvář Petra Kostky? Freud je člověk, který se ptá, který hledá, který má pochybnosti a snaží se uvěřit v Boha. Neznámý návštěvník chvíli mluví jako Bůh, chvíli jako blázen, když ho Freud požádá o zázrak, nechá se chvíli přemlouvat, ale nakonec se zázrak stane. Ale člověk, Freud, dokáže těžko uvěřit, i když je svědkem zázraku, zejména když z okna vidí, jak pyšní, silní a hluční odvádějí slabé, pokorné a tiché do koncentračních táborů. Kdo je ten Neznámý? Stejně jako Freud, ani divák neví, ale v průběhu hry postupně zjišťuje, že to není ta nejdůležitější otázka. Hra vyvolává další otázky: Co je to víra?, Proč je někdy tak těžké uvěřit?, Jak to, že na světě je tolik zla?, Co dělám pro to, aby na světě bylo méně utrpení? Odpovědi, které slyšíme z jeviště, nám mohou napovědět, ale nejsou jednoznačné, my sami musíme hledat odpověď.

Ve hře zaznělo mnoho podnětných myšlenek, každý si zapamatoval nějakou, a tak jsme měli chuť po skončení podělit se s ostatními o svoje zážitky z představení, ale najednou se všichni rozprchli, a tak jsme zašli na sklenku vína jen ve třech. Zavzpomínali jsme také na několik návštěv divadla s P. Norbertem Šamárkem.

Návštěva divadelního představení byla ohlášena jako „farní akce“. Bylo nám trochu smutno z toho, jak vypadá společná farní návštěva divadla. Každý přijdeme sám, společně sedíme a společně se díváme na jeviště, a pak každý zase rychle sám spěchá domů. Celkem se nás v divadle sešlo deset, co jsme se znali z našeho kostela. Ale měli jsme dojem, že jsme jako stádo oveček bez pastýře. Nepřišel nikdo z duchovních a ani farní asistentka Lucie, která nás k návštěvě divadelního představení prostřednictvím zpravodaje pozvala. Seběhli jsme se, společně se „občerstvili“ a zase se rychle rozutekli. A tak nás napadá otázka: Co je to „farní akce“ a čím se liší od ostatních akcí pořádaných ve farnosti? Zeptali jsme se několika lidí, ale nikdo nevěděl. Doufáme, že na ni dostaneme odpověď v nově založené rubrice „DNES ODPOVÍDÁ“.

Ludmila a František Jirsovi

Nebojme se zeptat!

Již několikrát byl uskutečněn pokus umožnit na stránkách Sněženy pravidelný a bližší kontakt farníků s našimi duchovními otci – farářem a kaplanem. Stále se nám, kterým již dávno chybí ve Sněžence pravidelné slovo našich duchovních spolubratří, jaksi nedařilo nalézt takovou formu, která by nebyla časově náročná a zároveň by nějakým způsobem aktuálně zasahovala do našeho farního života a týkala se našeho společenství. Řeknete si třeba, jakýpak nedostatek času pro pár řádek! Ale ono to není s tím pravidelným psaním zase tak jednoduché, to Vám jistě potvrdí každý, kdo má za sebou tuhle zajímavou zkušenost. Ani pro naše duchovní správce farnosti to není lehký úkol, zvláště pak, přihlédneme-li ke všem jejich úkolům, jichž rozhodně není v naší farnosti v centru Prahy málo. Nesmíme také zapomínat, že kromě naší farní rodiny patří ještě do rodiny bratří františkánů.

Budeme se na naše duchovní otce obracet s konkrétními dotazy, na které budou ve Sněžence odpovídat. Farník zašle nebo zatelefonuje dotaz na faru a oslovený, otec Michal nebo otec Filip, poskytne odpověď, kterou uveřejníme ve Sněžence.

Myslím, že každý z nás má nějakou otázku, která ho provokuje a s níž si neví rady. Zkusme tedy být upřímní a nebojme se zeptat na vše, co nás trápí, co se nám třeba zdá, že kazí vztahy uvnitř našeho společenství. Zanechme ostych a nebojme se být třeba i osobní, vždyť Michal s Filipem jsou také lidmi, jako my ostatní, a i pro ně znamenají otázky svým způsobem příležitost a cestu k nalezení pravdy. Otázky provokují k nutnému zamyšlení a to jistě přinese své ovoce nejen v odpovědi, ale i v nás samotných!

Hana Outratová, Vláďa Vašků

DNES ODPOVÍDÁ

Otče Michale, dovolil bych si položit první otázku, která mě delší dobu trápí. Jak je to s postojí při mši svaté? Postoje při mši svaté v našem kostele nejsou jednotné. Mohl bys nám krátce zopakovat a popřípadě vysvětlit, proč a kdy se při mši svaté stojí, klečí anebo sedí? A jak je to se staršími lidmi?

Společné postoje při mši svaté, které všichni zachovávají, jsou znamením jednoty společenství.

Vezmu to od konce:

Sezení – je postoj meditace. Sedíme tedy při čteních před evangeliem, responsoriálním žalmu, při kázání a přípravě darů, případně po sv. přijímání.

Klečení – je výraz úcty a pokory. Je stanoveno pouze při slovech ustanovení (při proměňování) a pokleknutí společně s knězem před sv. přijímáním.

Stání – vyjadřuje úctu, radost a připravenost. V prvotní církvi běžné při bohoslužbě Večeře Páně (klečení věřících zavedeno při mších až ve středověku, když došlo k rozdělení na kleriky a lid).

Podle pokynů misálu stojíme:

- od vstupu kněze až po „Amen“ po modlitbě;
- při zpěvu Aleluja, evangeliu, vyznání víry a přímluvách;
- dále od výzvy před modlitbou nad dary, vlastně až do konce bohoslužby;
- pokud nesedíme po přijetí eucharistie.

Staří a nemocní lidé mohou sedět.

Ptal se Vladimír Vašků

Poutě v Hájků - mše sv. jsou v 10:30 hod., pokud není uvedeno jinak.

So 30.4. **První májová pobožnost**

celebruje P. Michal Pometlo OFM

So 14. 5. **Svatodušní vigilie**

celebruje P. Vladimír Slámečka OP

Čt 19. 5. **Pout' spořilovské farnosti – mše sv. ve 12:00** – P. Řehoř Mareček OFM

So 4. 6. **Neposkvrněného Srdce Panny Marie**

celebruje P. Jaroslav Ptáček O.Cr.

So 11. 6. **Ekumenická bohoslužba v 10:30**

So 25. 6. **K zakončení školního roku**

celebruje P. Vladimír Slámečka OP

So 9. 7. **Za internované kněze v Hájků**

celebruje P. Jaroslav Ptáček O.Cr.

Út 2. 8. **Panny Marie Andělské – Porciunkula**

mše sv. v 18:00 – P. Filip Rathouský OFM

So 20. 8. **Nanebevzetí Panny Marie**

celebruje P. Vladimír Slámečka OP

So 10. 9. **Hlavní pout' k svátku Narození Panny Marie**

celebrují františkáni

So 8. 10. **Pout' k svátku Panny Marie Růžencové**

celebruje P. Vladimír Slámečka OP

Maria – Mateřská tvář Boha

Dne 6. 12. 2004 se v Klubu konala přednáška našeho bratra prof. Ctirada Václava Pospíšila Th.D. OFM při příležitosti 150. výročí vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí Panny Marie. Přednáška se týkala několika nových postřehů a námětů k teologické diskusi v oblasti mariologie. Více najedeme v nové knize s názvem „*Maria – mateřská tvář Boha*“. Pokusím se zde interpretovat několik myšlenek a doufám, že nedojde k přílišnému zkreslení.

Co tedy bylo to nové ?

První „novota“ se týká otázky: Co nám Bůh chtěl říci skrze Marii z Nazareta? Je pravda, že nekonečný Bůh přijal v Ježíši z Nazareta naši omezenou lidskou existenci, a to i s jejími limity, jimiž jsou např. určitá kultura, historická doba, určitý prostor, tělo, ale také mužské pohlaví. Zdá se tedy, že nekonečného Boha, Boha jakožto společenství osob, nemůže svou existencí ve stvořeném světě plně vyjádřit jediný člověk. A vtělení Slova tedy na lidské rovině potřebuje doplnění právě o prvek žensství. Bůh Otec je otec, matka i panna. Ježíš je zjevitelem Boha Otce a skrze svou **matku je opět zjevitelem mateřských i panenských rysů první osoby Trojice**. Maria ale není zjevitelka, není vtělení první osoby Trojice, skrze ni je cosi zjevováno. Panenský porod Mariin a zrození Ježíše z jediného principu odkazuje v nestvořené rovině na božské vycházení Syna z Otce v Nejsvětější Trojici.

Druhá novota: ve věčném Božím otcovství je přítomno i jeho universální stvořitelské otcovství. **Jestliže jsou skrze Marii zjevovány mateřské rysy Boha, pak není problém ani její universální mateřství v díle milosti**, které je jí zřejmě oznámeno v hodině, kdy k tomu plně lidsky dospěla skrze utrpení, tedy pod křížem jejího syna. Je tu zajímavá analogie mlčení Boha Otce i Panny Marie.

Třetí zajímavost nebo novota se týká už přímo neposkvrněného početí Panny Marie. Svátek početí Panny Marie se začal slavit nejprve na Východě, pak přešel v 9. století do Itálie. Od 12. století je slaven jako svátek „Mariina neposkvrněného početí“. Víra v tento budoucí článek víry dělala problém i tak velkým osobnostem, jako byli Tomáš Akvinský, Bonaventura nebo i známý mariánský ctitel Bernard z Clairvaux. Báli se totiž, že kdyby uznali tuto víru, popřeli by Kristovo univerzální spasitelství tím, že by se našel jeden člověk (Panna Maria), která toto vykoupění nepotřebuje. Až bl. Jan Duns Scotus tento problém, zdá se, rozlouskl svým učením o předvykoupění. Tedy obrazně, že Panna Maria nebyla vytažena z „jámy hříchu“, ale byla uchráněna už toho, aby do ní spadla. **Zajímavé na tom celém je, že víra v Mariino neposkvrněné početí byla vždy výsadou chudých** (viz Eadmer, Scotus...).

Kéž nás těchto několik nových podnětů vede blíž k Trojjedinému Bohu i k Panně Marii.

Jakub Sadílek OFM

Láska - květen - láska - květen – láska...

V tomto měsíci se slovo láska skloňuje ve všech pádech. V Bibli je slovo Láska i láska skoro na každém kroku, ale plný obsah tohoto slova nikdo nezná. V knížce Marka Orko Váchy "Šestá cesta" se o lásce hovoří takto:

Řečtina má pro české slovo láska hned čtyři výrazy: erós, storge, filia a agapé. Uvádí se ovšem, že význam těchto čtyř termínů se posouval v závislosti na době a místu, kde byly užívány.

Erós je láska, v jejímž středu jsem já sám. Miluji, protože mi to něco přináší, protože na druhém člověku je něco, co se mi líbí, postava nebo majetek, a ačkoli je artikulována láska k někomu, jde nakonec o můj vlastní zájem. Základní ideou erótu je, aby mě bylo dobře: miluji tě, protože mě činíš šťastným, protože jsi atraktivní. Rovněž zde zaznívá touha vlastnit. Touha být milován pak znamená snahu být atraktivní. Když důvody atraktivity – mládí či majetek – pominou, pomine i erós. Erós se vztahuje spíš k tělu než k duši a je vždy naplněn emocemi.

Storge je výraz užívaný spíš pro situaci v rodině, pro vztah rodič – dítě. Je to vztah maminky, která už poněkolkáté v noci vstává, aby ukonejšila kojence. Je situací všech rodičů z říše lidí, zvířat nebo ptáků, kteří se starají o svá mláďata. Jedině nejhorším z lidí storge chybí.

Filia se zpravidla opisuje slovem přátelství a týká se spíš ducha než těla. Filia dává, ale očekává odpověď. Něco dávám a něco dostávám. Ve slově filia tak znějí společné zájmy, obohacující diskuse, výměny představ. Dá-li se erós vyjádřit tváří in tvář, pak filia je bok po boku. Filia je například vztah mezi Davidem a Jonatanem ve Starém zákoně.

Agapé pak je láska zcela nezištná. Je to rozhodnutí vůle, která se nestará o to, zda je milovaný člověk atraktivní. Ve slovnících se definuje jako nesobecká starost o dobro druhého. Touto láskou nás v Písmu svatém miluje Bůh: nezávisle na naší odpovědi, nezávisle na tom, zda jsme dobří nebo špatní. V centru pozornosti agapé je ten, koho máme rádi, nikoli já sám. Agapé nemá nic společného s pocity: vyjadřuje se skutkem. Agapé se netýká toho, co cítím, ale jak jednám. Zatímco první tři lásky jsou nám jistým způsobem vrozeny, agapé se musíme učit. Termíny agapé a filia se však v Novém zákoně zřejmě částečně překrývají (sledujte hru s oběma termíny: Jan 21,15-17).

Vybral Jiří Petrus

CHARITA

Stručná zpráva o použití a původu prostředků ve Farní charitě

Vážený farníci,

dovoluji si Vás stručně informovat o tom, jakým způsobem se používaly, používají a budou používat finanční prostředky ve FCH.

Zdrojem prostředků z aktivity farníků z naší farnosti je Tříkrálová sbírka. Pan Kotland je letitým úspěšným organizátorem, kterému chci opět poděkovat.

V letošním roce se do naší FCH z Tříkrálové sbírky vrátí cca 38 000 Kč. Záměr použití těchto prostředků byl odevzdán organizátorem 8. 2. 2005.

15 000 Kč je určeno na výpomoc sociálně slabším občanům se zaměřením na rodiny s dětmi. 8 000 Kč je příspěvek FCH na akce Klubu seniorů, na výpomoc starým a nemocným lidem a na léky. 10 000 Kč je příspěvek na dětské tábory organizované farností, na které nebudou získány prostředky z grantů a 5 000 Kč je příspěvek na dárky dětem při mikulášské a vánoční besídce, které jsou pravidelně pořádány v klášteře. Prostředky v letošním roce budou takto použity.

Dobrovolnou aktivitou, která probíhá v prostorách FCH ve středu, je sociální pomoc osobám bez domova. Peníze FCH obdržela jako účelový dar právě na tuto činnost. (Do dnešního dne je to 13 950 Kč.) Tyto prostředky jsou používány ve prospěch osob bez domova a v současné době hlavně na přípravu výstavy „Plamen poznání“, o které jste již byli ve Sněžence informováni.

Aktivity a seznam plánovaných akcí ve Farní charitě u Panny Marie Sněžné v roce 2005

název akce	popis	datum trvání	odpovědná osoba
Výstava Plamen poznání	výstava tvořivých prací osob bez domova (včetně instalace)	1.–21. 10. 2005	pí Mikešová, pomáhá p. Větrovský
Tvorba na výstavu Plamen poznání		každý čtvrtek 17–20 hod. + individ. hodiny	pí Mikešová
Společenství bezdomovců		každé úterý 18–19 ⁰⁰⁽³⁰⁾	pí Mikešová
Sbírka na Ukrajinu	prozatím se připravuje		pí Koronthályová
Benefice s Divokými husami	koncert v Klubu ve prospěch žen bez domova	11. 10. 2005 v 19 ¹⁹ hod.	pí Votíková
Sociální pomoc	sociální poradenství pro osoby bez domova	každou středu 9–13 a 14–15	pí Mikešová pí Votíková
Příprava Tříkrálové sbírky		konec roku 2005	p. Kotland

Tyto aktivity jsou prozatím zabezpečovány dobrovolnou prací ve FCH a každému z farnosti jsou otevřeny dveře, aby se mohl přesvědčit o tom, jak se pracuje, nebo přijít s realizovatelnými a smysluplnými návrhy pro další rozšíření činnosti.

Farní charita by měla být sociálním zařízením, a proto je potřeba dostat určitým podmínkám. Na splnění těchto podmínek se právě snažíme pracovat, což není jednoduché. Byly podány dvě žádosti o grant. Jedna paní Mikešovou, která je zodpovědná za tvořivou práci osob bez domova a připravovanou výstavu „Plamen poznání“. Žádáme o prostředky právě na realizaci této výstavy. Druhá grantová žádost je podána na sociální odbor Městské části Praha 1 – jedná se o práci v terénu – asistenci orientovanou na ženy bez přístřeší na území Prahy 1.

Připravujeme žádost povolení možnosti příspěvků formou DMS (dárcovských SMS) na provoz FCH.

Toto jsou prozatím stručné informace o práci ve FCH.

Henrieta Votíková

Pomoc Ukrajině

Pravidelně pořádaná **sbírka pro město Bučač na Ukrajině** se letos na jaře **nekoná**. Důvodem jsou problémy administrativního charakteru na straně příjemce pomoci.

Předkládám Vám v článku slečny Martiny Němcové občanské sdružení BODAJ, jehož podpořením jsme se rozhodli nahradit naši obvyklou pomoc Ukrajině.

„BODAJ“ o. s. na pomoc postiženým dětem ve střední a východní Evropě

Občanské sdružení „BODAJ“ založila v září 2001 skupina studentů, kteří se již několik let aktivně podíleli na humanitární pomoci směřující do Dětského domova ve Vilšanech na Zakarpatské Ukrajině. Sdružení vzniklo z touhy a potřeby pomáhat dětským domovům a ústavům sociální péče na Ukrajině, neboť životní podmínky postižených dětí tam vyrůstajících, naprosto neodpovídaly potřebám zdravého psychického ani tělesného vývoje dítěte.

Od založení „BODAJe“ se jeho členové věnují především odborné práci s dětmi s mentálním a kombinovaným postižením, která vede k rozvoji jejich schopností, dovedností a znalostí. Součástí pobytů českých dobrovolníků v ústavních zařízeních na Ukrajině je vedle přímé práce s dětmi také kontakt

s odborným personálem. Společně s nimi hledáme možnosti rozvoje dětí, učíme je novým technikám a metodám práce, seznamujeme je s teoretickými i praktickými stránkami rozvoje dětí s mentálním a kombinovaným postižením. Tato naše aktivita je vedena snahou o zvýšení odbornosti personálu (vychovatelky mají v lepších případech střední pedagogické vzdělání), která je nezbytná pro zkvalitnění péče o děti s postižením. Zvyšovat odbornost personálu se snažíme také prostřednictvím opakovaných stáží v České republice, v zařízeních pro děti se stejným hendikepem.

V květnu 2004 jsme pozvali do Prahy také skupinu 20 dětí z Dětského domova ve Vilšanech. Byla to jejich první cesta za hranice Ukrajiny. Všechny pozvané děti jsou součástí pěveckého souboru „Huculyk“, který pod vedením harmonikáře Jurije Slavynce zpívá hlavně ukrajinské a zakarpatské lidové písně. Děti se v pražském Jedličkově ústavu zúčastnily týdenního hudebního workshopu, ve kterém se nacvičovalo jejich společné vystoupení spolu s dětmi z Jedličkova ústavu, které zpívají pod vedením Šimona Ornesta v souboru The TAP TAP. Jejich prací a radostí naplněné setkávání pak bylo završeno společným koncertem v rámci festivalu Vysoko Výše Vyšehrad.

Také na letošní květnové dny je naplánována návštěva dětí z Vilšan v Praze, abychom i nadále podporovali jejich talent, sociální rozvoj i navázaná přátelství. A samozřejmě i na ostatní děti z Dětského domova ve Vilšanech a v Zálučí na Ukrajině čeká v létě několikatýdenní návštěva českých dobrovolníků.

Stopy spolupráce s dětmi s postižením z Ukrajiny bylo možno na jaře 2001 shlédnout prostřednictvím fotografií Tomáše Vrtala v kapli sv. Jana Nepomuckého u Panny Marie Sněžné. Od té doby byly uspořádány další 4 fotografické výstavy, kterými se snažíme lidem z naší republiky přiblížit životní podmínky dětí s postižením, vyrůstajících v ústavních zařízeních na Ukrajině.

Jsem moc ráda, že se nám naší činností podařilo oslovit také Vás.
Více informací o činnosti občanského sdružení „BODAJ“ na www.bodaj.com

*„bodaj“ znamená ukrajinsky „kěz by“
KÉŽ BYCHOM napomohli ke zlepšení situace v ukrajinských dětských domovech.*

KÉŽ BY dětí, které potřebují naši pomoc, bylo co nejméně.

Martina Němcová

Jsem přesvědčena o tom, že pomoc 5000 Kč, kterou v příštím měsíci sdružení poskytneme, bude smysluplně využita.

Henrieta Votíková

Adopce na dálku

Opět jsme dostali dopis od naší „adoptované“ holčičky Shilpy z Indie. Píše krátce o svých chudých rodičích a dvou sestřičkách. Namalovala také obrázek – domeček, letadlo a plno květin. Přeje nám i všem chudým Boží požehnání.

My jsme Shilpě zase popsali, jak se u nás koná Tříkrálová sbírka, jak zpíváme koledy před kostelem a že vybrané peníze budou použity pro chudší rodiny a staré lidi z farnosti. Část peněz také byla odeslána i do tsunami postižených oblastí. Přiložili jsme 3 fotografie z letošní sbírky. Taky jsme napsali o františkánském klášteře a o kostelu Panny Marie Sněžné.

Shilpa Poojry je „adoptovaná“ naší farností od roku 2004. Každý rok zasíláme na Arcidiecézní charitu v Praze 4900 Kč. Tato částka je převedena do Indie a umožňuje Shilpě chodit do školy. Právě 10. 5. 2005 oslaví Shilpa sedmé narozeniny.

Srdečně děkuji panu Boháčovi, který se stará o veškerou korespondenci.

Ludmila Jirsová

DOPORUČUJEME

Mariánská pěší pouť Prahou se koná v sobotu 7. 5. 2005. Zahájení je v 10:00 mší sv. na Strahově. Zakončení asi v 16:00. (Pořádá Národní rada SFŘ)

Pouť za naše rodiny do Jablonného v neděli 8. 5., 8:30-cca 18:00. Cena dopravy je 200 Kč (a 80 Kč vstupné). Zájemci hlase se: 220 181 329. (UKŽ)

Koncert - středa 18. 5. ve 14:30 v Klubu – hrát budou bývalí i současní studenti flétnové třídy MgA. Magdaleny Bílkové – Tůmové. (UKŽ)

Františkánská pouť seniorů do Hájku se koná ve čtvrtek 19. 5. Program: 9:30 sraz na konečné č. 8 a 22 na Bílé hoře, 9:38 busem 347 na konečnou (Hostivice-Litovice), pěší pouť (2,5 km) starou poutní cestou, 12:00 mše sv. – P. Řehoř OFM, 13:45 odchod do Úhonic (2,5 km) na bus č. 307, 14:33 odjezd na metro Zličín. Doprava z Litovic do Hájku a zpět je zajištěna pro ty, kteří nemohou pěšky. Zájemci se mohou připojit. (Pořádá SFŘ u kostela sv. Anežky na Spořilově.) Kontakt: Dr. František Reichel, tel.: 241 950 251.

Domácí násilí: teorie a praxe – kulatý stůl v sobotu 21. 5. 2005 v 10:00 – vede prof. JUDr. ThDr. Miroslav Zedníček. Arcib. seminář, Thákurova 3, P6.

! Hledáme kuchařky(ře) !

Hledáme 1 nebo 2 schopné kuchaře(ky) na tábor do jižních Čech 16.-30. 7. 2005. Máte-li chuť a kladný vztah k dětem, ozvěte se nám. Kuchyň v tábořišti je moderně vybavená (100 osob). Odměna je 4000 Kč. Podrobnosti Vám sdělí organizátoři: **Kateřina Pulkrábková** - 604 571 954, 224 936 878, **Petr Hoffmann** - 724 101 392, 251 091 211, tabor@campamento99.cz

PŘEČETLI JSME

Devětatřicetiletý katolický kněz Mgr. Marek Orko Vácha z Brna, kromě jiného, učí i biologii a náboženství na tamním Biskupském gymnáziu. A pokud učí tak, jak píše, tak studenti zažívají co je nadstandard! Po knize *Tančící skály* (vyšla v r. 2003) mu nakladatelství Cesta (v r. 2004) vydalo knížku *Šestá cesta*. Obě knihy jsou psané strhujícím způsobem člověka plně zaujatého Bohem a jeho působením, jak ve vesmírném dění, tak na planetě Zemi, ale především v existenci člověka a v mezilidských vztazích. Jeho psaní se opírá o víru a lásku k Bohu ve stejné míře jako o molekulární biologii a genetiku, tedy i o poznání lidského genomu a genetiku chování, stejně jako o teologii. Sám autor říká, že pro něho jsou nejinspirativnější dvě knihy, a sice Písmo svaté a kniha přírody.

Název *Šestá cesta* navazuje na *Pět cest* svatého Tomáše Akvinského a onou šestou cestou je cesta lásky.

Autor je člověk, který dokáže jednoduše říci, že důvod křtu malých dětí je jednoznačně teologický, protože přeci první větu v rozhovoru mezi člověkem a Bohem říká Bůh a ne člověk. Není tedy zapotřebí, aby člověk prostudoval učebnice s naukou o víře a také pozoroval svět a pak dospěl k závěru, že Bůh existuje a požádal o křest. Je ovšem správné, když člověk vědomě dospěje k rozhodnutí, že se chce dát pokřtít (zvláště pokud nebyl pokřtěn jako dítě), ale vždy jde jen o odpověď na otázku, kterou kdysi v nás vyslovil sám Bůh.

Šestá cesta, stejně jako *Tančící skály*, obsahuje tolik krásných pasáží, které by bylo vhodné citovat, že je nutné si vybrat jen ukázky z jedné kapitoly. "Možná je nepřesné, když řeknu, že Bůh stvořil svět z lásky. Láska stvořila svět. Láska tvoří. Jsem stvořen Bohem, jsem vytvořen, vymodelován Láskou.

– Atomy lidských těl se jednoho dne spojí a promíchají a na svět přijde nový život, utkaný z atomů, jako jsme my, cítící a citlivý. Člověk je hmota, ale je zároveň mnohem víc: někde uvnitř nás je nehmotný paprsek světla. – Na svět přicházíme s dědictvím svých genů, které byly kovány stovky tisíc a některé i miliardy let... Geny rodičů a miliony let evoluce, ale také domy, ve kterých oba rodiče vyrůstali, jejich přátelé i předkové, škola i učitelé, přednášky a knihy, jež čtou nebo četli, spolužáci, výstavy, obrazy i hudba, všechny země, hory a místa, která kdy navštívili a kde prožili dětství, zážitky příjemné i nepříjemné, štěstí i zranění, to vše modeluje spolu s Boží láskou duše obou rodičů. Není proto překvapující, když milující touží vzájemně navštívit místa svého dětství, jako se navštěvuje chrám, a poděkovat tam Bohu."

Obě knihy obsahují jak vědecké informace, tak jejich spojení s životem víry. Ústřední myšlenkou je to, že v člověku – nejkrásnější kapitole přírody, lze nejlépe spatřit Boží obraz. Proto stojí rozhodně za přečtení.

Eva Petrusová

MYŠLENKY

Dávejme více najevo, že jsme za svoji svobodu vděční.

Demokracie zaručuje, že nám nebude vládnuto lépe, než si zasluhujeme.

Be Honest, even if others are not, even if other will not, even if others cannot. Bud' poctivý, i když ostatní poctiví nejsou, poctiví být nechtějí, poctiví být nedovedou.

Křesťan at' je jako výborný hudebník, který hraje znamenitě Boží partituru, skvělému skladateli nedělá ostudu.

Myšlenky vybírá Charles Tvrzník.

EKUMENA

Když se řekne evangelík ...

Českobratrská církev evangelická (ČCE) I.

Když se řekne „katolík“, nemáme většinou potíže zařadit dotyčnou osobu do příslušného církevního společenství, protože automaticky myslíme církev římskokatolickou (i když zároveň jsou církve řeckokatolická, starokatolická, atd.). Když se řekne „evangelík“, je to ovšem podstatně složitější. Slovo evangelík má vlastně dva významy – širší a užší. V tom širším a obecnějším označuje křesťany hlásící se k církvím vzešlým z evropské reformace neboli protestantismu, a v tomto smyslu je většina u nás působících církví „evangelických“. Pak je ovšem ještě druhá možnost, totiž že slovo „evangelík“ označuje prostě člena nejpočetnější české evangelické církve a po církvi římskokatolické druhé nejpočetnější církve v ČR vůbec – Českobratrské církve evangelické (ČCE). Často se setkáme také s označením „český bratr“, stejně správným – jen zdůrazňuje „domácí“ původ církve.

Podívejme se nejdříve stručně do historie naší největší evangelické církve, a postupujme pěkně po proudu času: Jako církev „českobratrská“ se hlásí a odvozuje od české reformační, husitské tradice, především od Jednoty českých bratří, původní české reformační církve. Svým původem v polovině 15. století by tedy byla starší než její větší evropské a světové sestry. Čeští bratři byli ovšem, stejně jako všichni „evangelíci“ a déle než oni, v českých zemích církví nepovolenou a pronásledovanou. Zlom přinesl až v roce 1781 toleranční patent císaře Josefa II., a i ten povolil pouze dvě „zahraníční“ evangelická vyznání – augšpurské (luterské) a helvétské (kalvínské). Ti, kdo setrvali téměř dvě staletí v ilegality u víry svých předků, si zvolili jedno z obou. Rok 1781 uvádí ČCE jako počátek nepřerušené existence. Pak ovšem přišel ještě rok 1918 a s ním možnost přihlásit se již bez jakýchkoli omezení k domácí bratrské tradici a vyjádřit to i názvem církve – Českobratrská církev evangelická.

Omlouvám se za dlouhý historický úvod – rození ČCE opravdu nebylo bez komplikací; navíc nám to, že již známe příběh „evangelíků“ v českých zemích obecně, v dalších dílech ušetří nemálo prostoru.

Jaká tedy je nejpočetnější evangelická církev u nás, co nabízí svým členům a co mohou nabídnout oni? Myslím, že jednou z hodnot, které ČCE opatruje a nabízí, je svoboda a pluralita v hlásání evangelia. Již byla řeč o tom, že dnešní ČCE vlastně vznikla spojením dvou proudů – těch, kdo se v toleranční době přihlásili buď k luterské, nebo ke kalvínské (reformované) tradici. A tak jsou dodnes vedle sebe „luterské“ a reformované sbory ČCE. Navíc je ČCE církví „čtyř vyznání“: augšpurské, helvétské, bratrské a české – Česká konfese z roku 1575, v Evropě ojedinělý dokument shody jednotlivých evangelických směrů. ČCE je prostě církví mnoha tradic a mnoha hlasů.

Její struktura je „presbyterně synodní“, což zní opravdu výhružně, znamená to však jen to, že základní složkou církve je místní sbor, který ze svého středu volí osvědčené muže a ženy jako starší (presbytery) a volí také kazatele. Těchto sborů je v ČCE 258, a jsou rozděleny do 13 seniorátů, vyšších jednotek. Ty mají také své volené výbory (konventy), které zase vysílají své zástupce do synodu, nejvyššího orgánu. Synod zastupuje šestičlenná synodní rada a jako její hlava synodní senior – do povědomí se asi nejvíce vryl neúnavný propagátor ekumenických kontaktů senior Pavel Smetana, dnes zastává úřad synodního seniora ČCE Jóel Ruml. Všechny zmíněné funkce se volí na šest let a vždy, a to je velmi důležité, s paritním zastoupením duchovních a laiků – neboli kazatelů a presbyterů. Na základní a nejdůležitější úrovni – ve sboru – je to dvojice kazatel a kurátor. Stručně řečeno, ČCE je církví s velice demokratickým zřízením – pro katolíka je to značně nezvyklé, snad i trochu inspirující srovnání.

V příštím čísle nás čeká druhá část představení Českobratrské církve evangelické – řeč bude o duchovních, financování, bohoslužbě i charitě.

Filip Outrata

HUMOR

Bůh Otec, Syn a Duch svatý přemýšlejí o své dovolené v roce 2005.

Hospodin říká: "Letos pojedu na Sínaj, porozhlédnu se z Mojžíšovy hory, nějaký čas pobudu v klášteře svaté Kateřiny ...".

Pán Ježíš sděluje: "Rozhodně pojedu do Galileje, mám to tam nejrady, zalovím si v Genezaretském jezeře, projdu se v zeleni podél Jordánu a po okolních vrších, v klidu popřemýšlím, opravdu si odpočinu".

Duch svatý oznamuje: „Já pojedu určitě do Říma, tam jsem ještě nebyl“.

Zaslala Eva Petrusová

Z CÍRKVE

Služebník služebníků - Servus servorum

Vzpomínka na Jana Pavla II., 18. 5. 1920-2. 4. 2005

Kdo chce být mezi vámi první, ať je ze všech poslední...

Ze všech titulů, které papeži jako hlavě katolické církve náleží, je pro jeho význam opravdu důležitých – při vši úctě k církevní hierarchii – jen málo. A je to právě ten poslední z celé té dlouhé řady – Servus servorum, služebník služebníků (Božích).

Jan Pavel II. svým životem i svou tělesnou smrtí dokázal, jak dokonale lze tento Kristův požadavek naplnit. Pokorný služebník, ale i Kristův voják, zvedající varovný prst, vždy ale dobrý pastýř svého lidu, nehledající slávu a uznání. Obhájce práva a důstojnosti každé lidské bytosti, každého života, jemuž svět tato práva odpírá.

To, co usnesl a počal II. vatikánský koncil, Jan Pavel II. trpělivou prací naplnil, aniž sklídl vždy jenom potlesk, a to i mezi "svými". Jan Pavel II. rozhodně nebyl povrchním populistou. Dokázal svou neobyčejnou otevřenost světu, jeho bolestem a potřebám, spojenou se zásadovostí a věrností principům evangelia. Měl jedinečný dar navázat s láskou kontakt se světem v duchu *aggiornamenta* a zároveň moudře a odvážně varovat před nebezpečím pokušení, které na této cestě může čekat. A na svých nesčetných cestách a ve svých nesčetných listech a encyklikách o tom hovořil jazykem srozumitelným, jazykem současníků.

Ještě jeden starobylý titul je spojován s římským papežem: *pontifex maximus*, veliký stavitel mostu (mostů). Právě Jan Pavel II. je papežem, pro kterého budování mostů mezi lidmi, církvemi i různými náboženstvími, mezi bohatými a chudými, mezi vírou a vědou bylo životním posláním. Mezináboženský dialog, který Jan Pavel započal, a láska, kterou vyzářoval, otevřela novou naději na řešení globálních konfliktů, před nimiž dnes většinou bezradně stojíme. A tak na jeho pohřbu jsme mohli spatřit i Židy, muslimy, budhisty...

O pontifikátu Jana Pavla II. bylo a ještě bude napsáno mnoho, ale to ať učiní jiní. Skloňme se v tichosti a pokoře před Pánem, který posílá své služebníky právě tam, kde je jich potřeba a který jim dává sílu Ducha, překonávající i naši tělesnou slabost. Děkujeme za to, že nám poslal Jana Pavla a prosíme, ať i sami v sobě objevíme ve vzpomínce na něj něco z jeho síly, odvahy a trpělivosti k hlásání evangelia lásky.

Bohu díky!

J. J. Outrata

HUMOR

Poslala maminka Pepíčka (koho jiného) na faru se vzkazem a poučila ho:

"Hlavně nezapomeň slušně pozdravit – Pochválen buď Ježíš Kristus!"

Po návratu se maminka Pepíčka ptala:

"Tak co, pozdravils, jak jsem Ti říkala?"

A Pepíček s bezelstným úsměvem odpověděl:

"Přišla mi otevřít hospodyně, tak jsem řekl – Zdrávas, Maria!"

Zaslala paní Suhecká.

HISTORIE

Katolická církev po Bílé Hoře I. (Přednáška P. Petra Alkantaty v Klubu 15. 3. 05)

Přednáška P. Alkantary OFM je završením a vyústěním celého širšího historického tématu a navazovala na dvě předchozí přednášky o Janu Husovi a Martinu Lutherovi, o nichž jsme informovali.

Téma Bílé Hory, jejích příčin a důsledků, je v české historiografii, "světské" i církevní, nadmíru důležitým, ale odedávna i ožehavým tématem. Její obraz, vytvořený převážně protestantskými historiky od Palackého a zpopularizovaný až v díle Aloise Jiráska, postavil katolickou církev a jezuitu zvláště do nezáviděníhodné pozice úhlavního nepřítele českého národa. Dílem tohoto nepochopení a odporu bylo např. v roce 1918 stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze.

Klíčem k pochopení Bílé Hory jsou zcela specifické dějinné i náboženské poměry předbělohorských Čech. V době nástupu katolických Habsburků na český trůn 1526 i po celou následnou dobu do r. 1620 tvořili katolíci v Čechách početně výraznou menšinu, která musela čelit převaze protestantů, zejména luteránů, k nimž se v tzv. České konfesi přidala v r. 1575 i převážná část původní české církve podobojí (kališníků). S luterány a kalvíny ovšem přicházela i nová vlna poněmčení, která postihovala i některé staré české rody. Výrazných úspěchů dosáhli protestanti zejména na slabém Rudolfu II. v tzv. Majestátu o svobodném vyznávání víry z r. 1609, který zajišťoval náboženskou svobodu tří stavů (vyšší a nižší šlechta, měšťané). Netýkala se ovšem poddaného lidu – ten vždy musel následovat v duchu Augburského ujednání z roku 1555 vyznání svého pána.

Katolický živel byl posílen v roce 1556 příchodem jezuitů, založením klementinské koleje a zejména budováním vynikajícího systému školství, aktivizují se i další řády v Praze a v Čechách usazené. Byla to ovšem spíše obrana před domácím, v zásadě protestantským prostředím, které tento vývoj neneslo vždy příznivě, jak svědčí např. krvavé události u P. Marie Sněžné v roce 1611.

Předbělohorské období vrcholí v Čechách v r. 1618, kdy svržením místodržících Slavaty a Martinice z oken Pražského Hradu vypuklo povstání zemských, převážně protestantských stavů, a vyhlášení války císaři. Pro Čechy tak začala Třicetiletá válka, která u nás skončila neblahou bitvou na Bílé Hoře 1620. Nepříliš šťastná byla volba stavovská "Zimního krále" Friedricha Falckého r. 1619, kalvína, jehož nejznámějším činem bylo vyčištění chrámu sv. Víta za cenu zničení mnoha vynikajících památek, stejně jako vydání Prahy císaři a útěk po bitvě na Bílé Hoře. V posledním dějství války 1648 to byli jezuité (P. Jiří Plachý), kteří se účastnili úspěšné obrany Prahy proti Švédům.

Sama Třicetiletá válka byla vyvolána evropskými zájmy Habsburků, ale i Francie a Švédska, v nichž ovšem klíčové území Čech a vláda v Čechách hrála velmi podstatnou roli. Z českého pohledu to byla válka císaře s rebelií českých zemských stavů, vedenými (zčásti poněmčelými) protestanty. Katolická církev neměla podíl na jejím vzniku a průběhu a sama bělohorská bitva, jakkoliv těžce dopadla zejména na nekatolickou většinu obyvatelstva, nebyla jejím dílem. Byla důsledkem jednání Habsburků, kteří plně využili (snad až příliš) snadného vítězství k upevnění své moci v Čechách. A jak jinak, než uplatněním staré zásady "Koho země, toho náboženství" (Cuius regio, eius religio), tentokrát ve prospěch katolické víry. Ta byla v r. 1624 prohlášena za jedinou možnou a způsobila mohutnou vlnu emigrace, která postihla šlechtu i města, s odchodem zčásti německých nebo poněmčelých protestantů ovšem přispěla i k určitému počestění země. Byla to právě církev – již proto, aby mohla dobře plnit své poslání -, byla v této situaci spojencem domácího českého živlu.

Pokud se po Bílé Hoře objevují nové tendence germanizační, pak jsou především jazykovým důsledkem zesíleného mocenského vlivu Vídně v Obnoveném zřízení zemském (zrovnoprávnění češtiny s němčinou), spolu s příchodem nových pánů, většinou německých rodů, které zaujaly statky a místa domácí pobělohorské emigrace.

Rekatolizace probíhala bezprostředně po Bílé Hoře živelně, 1625-1626 pak podle dohodnutého postupu, při jehož volbě zvítězil směr prosazený císařem a jezuitou a opírající se o použití světské moci. Neúspěchem skončila snaha pražského arcibiskupa kard. Harracha a jeho poradce, P. Valeriána Mani. Podle obou byla rekatolizace věcí církve a jejími nástroji zakládání seminářů a mírnost v přístupu k bloudícím, neboť násilný postup povede k pokrytectví a povrchnímu přijetí víry. Tento rozdíl je patrný na Moravě, kde byl postup převážně mírný a víře prospěl. Významným činem arcibiskupa bylo založení semináře (u Prašné brány), kde přednášela řada řeholníků včetně františkánů.

J. J. Outrata, pokračování v příštím čísle zpravodaje

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 7:00, 8:00, 18:00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9:00, 10:15 (dětská), 11:30, 18:00

denně: 17:30 modlitba růžence

čtvrtek: 19–20 adorace v kapli sv. Michala

PROGRAM U PANNY MARIE SNĚŽNÉ Květen 2005

2. 5.	Po	19:00	Zpívání s kytarou (doprovázejí manželé Lutkovi)	Klub
4. 5.	St	18:00	Posvěcení kostela P. M. Sněžné - oslavuje Mons. J. Škarvada	kostel
5. 5.	Čt		Slavnost Nanebevstoupení Páně	
8. 5.	Ne	10–12	Prodej křesťanských knih	Klub
		14:30	Shromáždění SFR	
12. 5.	Čt	18:15	Beseda s ředitelem městské policie p. Stejskalem (Věci veřejné)	Klub
13. 5.	Pá	16:30	Setkání výtvarníků	
15. 5.	Ne		Slavnost Soslání Ducha svatého	Klub
		9:00	1. svaté přijímání dětí	kostel
			Svatojánská sbírka na arcidiecézi	
		9:30	Biřmování v katedrále	
16. 5.	Po		Svátek sv. Jana Nepomuckého, patrona Čech	
		8:00	Připomínka 14 umučených bratří	kostel
17. 5.	Út	19:30	Koncert skupiny „Distance“	Klub
18. 5.	St	14:30	Flétnový koncert (pořádá UKŽ)	Klub
		18:30	Večery ve středu (nejen pro mládež pořádá ADCM)	Klub
		19:00	Katecheze pro dospělé (sraz před farou)	
19. 5.	Čt	19:00	Setkání redaktorů a příznivců Sněžanky	Klub
21. 5.	So		Farní výlet na Říp	
26. 5.	Čt	18:00	Slavnost Těla a krve Páně	
			Koncert amerického sboru (po skončení mše)	kostel
		18:30	Projekce filmu Ingmara Bergmana: „Pramen panny“	Klub
28. 5.	So	18:00	Koncert skupiny Jizeroš (rytmická hudba)	Klub
29. 5.	Ne	14:30	Shromáždění SFR – rodiny	
31. 5.	Út	19:19	Setkání s přáteli farnosti	Klub
6. 6.	Po	19:00	Zpívání s kytarou (doprovázejí manželé Lutkovi)	Klub

Farní úřad: Jungmannovo nám. 18, Praha 1, tel.: 222 246 243, fara.pms@centrum.cz

úřední hodiny: Po 14–16:30, Čt 14–17:30 Út, Pá 9–11:30

Farní charita: St 9-13, 14-15 na faře

Aktuální informace najdete na internetových stránkách www.pms.ofm.cz.

Adresa redakce Sněžanky: L. a F. Jirsovi, Soukenická 14, 110 00 Praha 1, tel.: 222 313 513, jirsoval@volny.cz. Odpovědný redaktor L. Jirsová. Nad Sněžankou se sešli H. a J. Outratovi, L. a F. Jirsovi, Ž. Ludvíková. Kdo chcete přispět svým názorem na vytváření farního zpravodaje, přijďte 19. 5. v 19 hod. do Klubu. Uzávěrka příštího čísla je 12. 5. 2005.

Náklady na vytištění jsou 8,- Kč. Dobrovolné příspěvky vhadzujte do pokladničky v kostele.